

Andrej Ivanuša

KAMIKAZA ZA KVANGMAN

Upal je, da ga Kvangmani niso odkrili. Zato je hitel z vnašanjem ukazov. Planeta na monitorju še ni bilo opaziti. Prav tako ni bilo nikjer opaziti nobenega plovila, torpeda, bombe ali kar koli drugega. Še navadnega meteorološkega satelita ni bilo nikjer!

Takoj nato, ko je dokončno in nepreklicno zacementiral trajektorijo poleta s pritiskom na gumb, je nekaj zadelo plovilo. Udarec je bil tako močan, da ga je vrglo s pilotskega sedeža. Zaklel je, jezen nase, ker se ni privezal. A naslednje misli več ni bilo. Izbilo mu jo je iz glave, saj je treščil z njo ob komandni pult in za trenutek ali dva izgubil zavest.

Ko je prišel k sebi, je potreboval kar nekaj časa, da se je skobacal iz ozkega prostora med sedežem in komandnim pultom vesoljske ladjice. Najprej je potreboval nekaj sekund, da mu je do zavesti prišla informacija, da se je nekaj zaletelo v njegovo plovilce. S težavo je sedel v mehki sedež. Zdaj je skrbno nastavil varnostni pas in preveril, če se je zaponka zaskočila. Drgnil je boleče mesto na senceh in počasi se je zavedel, da nekaj ni v redu. Nekaj sekund je preverjal instrumente in se razgledoval po kabini. Potem se je domislil:

–Alarm! Zakaj ni alarma? Takšen udarec meteorita ali Kvangmanske rakete bi prebil oklep ...–

Na glas pa je rekel:

»Kaj, hudiča je bilo to?« Mrzlično je pričel preverjati sisteme. Vsi kontrolni kazalniki so bili v zelenem področju. Stroj mu je sporočal, da vse deluje normalno. Na zaslonu je preklapljal med različnimi kamerami, ki so snemale zunanost vesoljske ladjice. Opazoval je premikanje zvezd na črnem ozadju vesolja, ki so se navidezno premikale zaradi lastne rotacije plovila, kar mu je zagotavljalo umetno gravitacijo.

Ponovil je še enkrat:

»Kaj, hudiča je bilo to?«

Znova je preveril vse sisteme. Nič! Vse je bilo videti v redu.

»Morana!« je pozval ladijski računalnik. To je bilo tudi ime njegovega plovila, Morana-1. Njegova vesoljska ladjica je bila dejansko torpedo, ki so ga z Zemlje poslali, da v sončni prah sesuje Kvangman. Ko se je prebudil iz krio-spanja, je bil več kot sto svetlobnih let daleč od Zemlje. Med spanjem je preživel tudi pet napornih časovno-prostorskih skokov. Bil je kamikaza, ki bo svoje življenje herojsko končal z uničenjem planeta Kvangman.

»Želiš, dragi moj!« se je s senzualnim kontra-altom oglasila ladjica.

»Prosim, še ti preveri vse sisteme in sporoči, če opaziš karkoli kar odstopa od zadanih parametrov. Karkoli, pa če je še tako neumno ali nenavadno,« ji je naložil. Bil je previden še iz časov geta. Življenje v zaporu pa ga je naučilo še lokavosti in zvitosti. Tako si je izostril sposobnosti svojega preživetja in obstoja. Saj zato pa je bil izbran za kamikazo.

»Trenutek ...« je rekla Morana in obmolknila za dve sekundi. Potem je rekla: »Vse je v redu, Andrej!«

Zmignil je z rameni. Vendar ga občutek, da nekaj ni prav, ni zapustil. V življenju ga je reševala prav ta skoraj bolestna previdnost.

»Nekaj te je zadelo, Morana! Kaj je bilo to?« je uporno vprašal. Ladjica je bila nekaj časa tiho. Potem je rekla:

»Ne vem, ne morem določiti. To bi lahko bila kakšna prostorska anomalija, gravitacijska leča ali kaj drugega, česar znanost še ne pozna.«

»Prav!« je vzdihnil. V glavi mu je zaradi udarca še razbijalo in glavobol je le počasi popuščal. Namestil se je udobno, da nadaljuje s tem, kar je že začel.

Preden ju je zadelo, je preveril odčitke parametrov poti. Nato je Morano usmeril natančno proti planetu Kvangman. Zadeti sta morala čim bolj v sredino in se zakopati deset tisoč kilometrov pod površje planeta. Sprožila se bo 'črna luknja' in posrkala planet Kvangman vase. Tako bo Zemlja dobila stoletno vojno s tehnološko višje razvitimi Kvangmani in postala nesporna vladarica tega dela galaksije.

»Morana, zakaj se ob udarcu ni vključil alarm?« je zamišljeno vprašal. Odgovor ga je presenetil.

»Saj se je vključil!« je zatrdila Morana.

»Kako? Ko sem prišel k zavesti, alarma ni bilo!«

»Res je!« je odgovorila Morana.

Zamislil se je. Stroji so bili še vedno nepopolni in so potrebovali nadzor, posebej ob nenavadnih ali mejnih situacijah in dogodkih. Lahko bi poslali Morano samo na samomorilsko pot. A ker je bil vedno kakšen odstotek možnosti, da strojem ne bo uspelo, so potrebovali kamikaze. Na tako dolgi poti skozi vesolje se lahko pripeti sto stvari. Zdaj se je zgodila ena izmed tistih stvari. Zdaj se lahko izkaže in častno zaključi svoje zavoženo življenje. Počutil se je kakor mesija, odrešitelj Zemlje.

»Morana, koliko časa sem bil brez zavesti?« je tiho vprašal. Ladjica je takoj odgovorila:

»Triinpetdeset minut in dvanajst sekund!«

»Meni se je zdelo le nekaj trenutkov!« je rekel in potem ga je začela grabiti panika. Nekaj res ni bilo v redu! Pogled se mu je na koncu ustavil na majhnem digitalnem prikazovalniku časa v kotu. Ta ni kazal tistega, kar je rekla Morana. Kazal je nekaj, kar je bilo videti popolnoma nesmiselno. Namesto številke je bilo na njem zapisano »ADIJO«.

Strmel je v zaslon in razmišljal o tem kateri norec na Zemlji je tako sprogramiral uro in digitalni prikazovalnik časa. Potem je njegova podzavest, ki je ves čas premlevala dogajanje od kar se je zbudil, preusmerila njegov pogled na zaslone kamer, ki so snemale zunanost Morane. Strmel je vanje in v rotacijo zvezd na črnem ozadju in nenadoma je spoznanje šinilo skozi njegove možgane.

»To niso prave zvezde!« je vzkliknil. »Morana, preveri zvezdne karte, takoj!«

»Preverjam,« je rekla ladjica. Medtem, ko je Morana preverjala, je preusmeril pogled ene izmed kamer naprej v smeri njune poti. Strmel je v sliko na ekranu in kri mu je ledenela v žilah.

»Andrej, nekaj ni v redu!« je previdno začela ladjica. »Ne vem, kako je to mogoče, a preverila sem trikrat. To niso ozvezdja Kvangmana, temveč Zemlje.«

V plovilu so se izklopili vsi sistemi, ugasnila je razsvetljava in samo komandni pult je deloval. Morana je porabila vse vire za svoje preračune. Čez nekaj sekund je nadaljevala s popačenim glasom:

»Preverila sem vse in – mogoče – je edino prava teoretična razlaga, da so Kvangmani naredili nekakšno časovno-prostorsko reverzibilno sfero, ki odbije telesa skozi čas in prostor na njihovo izhodišče ...«

Preko zvočnika je zapresketalo:

»Neidentificirano plovilo, javite se! V treh sekundah bomo streljali na vas!« Zaslišal se je še drug glas:

»Prekinite napad, to je Morana. Kako, hudiča, je prišla nazaj? Kdo je skuhal to piz...«

Morana je blago rekla:

»Andrej, proti nama leti prestrezna raketa!«

Zdaj se je oglasil oglušujoč alarm, a Andrej ga ni več slišal. Vse je bilo nastavljeno in trajektorija poti je bila zacementirana. Sam jo je nastavljal ... pri planetu Kvangman ... pred dobro uro in pol. Samo s široko razprtimi očmi je strmel v ekran in čakal, da čez nekaj trenutkov zadeneta Zemljo.